

Врятуйте наші душі (книга коротких страшних оповідань)

Валентина Басан

Увага! Цей контент призначено для аудиторії 18+

Книга коротких страшних оповідань +18

ВРЯТУЙТЕ НАШІ
ДУШІ

Людям присвячується...

Зміст

1. Інстамама
2. Хайп
3. Натуральна
4. Людський цирк
5. Ревнощі
6. Врятуйте наші душі
7. Про любов
8. Ляльковод
9. Знахар
10. Палата номер "сім"
11. Сім'я
12. Список

Інстамама

— Мама, я не хочу, не буду. Ненавиджу тебе, не хочу.

— Ах ти скотина, тварюка. Я сказала, ми знімаємо ще один дубль. Ти зробила все погано. Все. Барани не повірять, що тобі подобається це жерти і цим гратися. Ти, сука, будеш жерти це із задоволенням. Поїхали, я знімаю, посміхайся, мерзота, інакше я порву твій чортівний рот.

— Мамо, мамочко. Я не хочу цього їсти, будь ласка, не чіпай мене, я хочу спати. Відпусти мене, будь ласка.

Семирічна Сонечка згорнулася клубочком на новому килимку, надісланому зовсім недавно фірмою "Грушка-іграшка" за рекламу. У неї боліли ніжки від дерматинових черевиків, в яких змушувала ходити мати. Їй були малі ці черевички, фірма помилилася з розміром, так як низькоякісне китайське взуття йшло на кілька сантиметрів менше від заявленого стандарту. Стопи пронизав дикий біль, так як м'які дитячі кісточки ще формувалися і росли, а яскраво-рожеві кайдани в стразах і паєтках не давали пальцям

розігнутися і випрямитися. Інших поки за рекламу не надсилали, а Христина Хеппімам, її нік в Instagram, була принципова. Все, що можна отримати безкоштовно, вона отримує безкоштовно, "фо Фрі", як говорили на тренінгу з особистого росту і розвитку.

Природно тренінг йшов "нашою" мовою, за свої дев'ять КЛАСІВ Христина англійську так і не вивчила, але деякі слова, такі як "мані", "оупен майнд", "камон" і "кеш", вона старанно записала дитячим почерком в зошит.

Знімати дочку на камеру двадцять чотири години на добу Христину навчила тренер з того ж особистого зростання Віта Фрідом, а в минулому ескортниця Віталіна Запенко.

— Зайка, ти можеш заробляти гроші прямо у себе вдома. Подумай, що у тебе є такого, чого немає у багатьох жінок? Правильно, дитина. У тебе є хлопчик.

— Дівчинка. У мене дочка і чоловік, — несміло поправила її Христина.

— В жопу чоловіка. Всі чоловіки-невдахи і зубожілі жмоти, якщо не заробляють мільйон і не їздять на порше. А хлопчик чи дівчинка, яка різниця, якщо ти можеш заробляти на ньому мільйони.

Зал маленького ДК, де проходив тренінг, схвально загудів. Дружини і матері в китайських пуховиках потіли і хотіли іншого життя, без сосисок з "АТБ" і акційного сиру, який мав таке ж відношення до молочних продуктів, як тренер з успіху Віта Фрідом — до освіти.

Життя Сонечки з п'яти років перетворилося на нескінченні посмішки на камеру, похвалу іграшок, відгуки про речі і товари.

Христина знімала кожен її крок, не дозволяючи робити щось без узгодження з мамою — режисером. Рейтинг реаліті-шоу в Instagram і на Ютубі почали зростати. Ідеальна мати ідеальної принцеси і десь бовтається тато для галочки, річ не важлива, але приємна.

У Сонечки дуже боліли ніжки. Вона не могла на них стояти, оскільки викривлення стоп призвело до деформації.

— Скотина, вставай, я сказала вставай, — Христина шльопнула дитину по спині. По обличчю бити не можна-камера швидко покаже синці.

— Мамочко, я не хочу їсти це. У мене живіт болять, — дівчинка зблідла і привалилася до стіни іграшкового будиночка.

— Сволота, встань з проводів, ти ж декорації ламаєш, встань, тварюка, я цілий ранок налаштовувала світло в цій частині кімнати.

— Мамо, у мене очі болять, я не хочу фотографуватися. Животик. Болять животик.

Соня трималася маленькою ручкою за живіт. У повітрі різко завоняло випорожненнями. Під попкою дівчинки розтеклася величезна руда калюжа.

— Сука. Яка ти сука, — мати вдарила дочку в груди і та лялькою завалилася на будиночок.

— Мамочка, животик, — Соня вирвала залишки рекламованого продукту прямо собі на коліна.

— Алло, це Христина. Що ви мені прислали? Я питаю, Ви, вашу матір, отруїти мою дитину хочете? Мені плювати на умови зберігання, я на вас в суд подам. Я все зняла на

камеру. Є висновок лікарів. Ні, гірше. Я в Instagram напишу, які ви — погані! І ваші продукти — гівно. Скільки? Засуньте вашу п'ятірку баксів собі в жопу. Скільки? Гаразд, я подумаю.

Через кілька днів.

— Всім привіт! Я, Сонечка, хеппідоте і моя мама, Христина, хеппімам рекомендуємо вам найкращий і самий поживний продукт в світі! Замовляйте вже зараз, посилання в шапці профілю.

Хайп

Саша Риготіна зайшла в Instagram і відкрила свій профіль. Мільйон. Довгоочікуваний мільйон. Хто всі ці люди? Фанати? Хейтери? Спостерігають? Кожен день на неї дивиться два мільйони пар очей. Вони спостерігають за нею, як за лабораторним щуром, що вона їсть, як спить, де ходить, з ким дружить. Коли рейтинг статистики починає падати і перегляди скорочуються, вона дає їм їжу, насправді це вона спостерігає за ними, за їх реакцією, це вони шури за склом, а вона час від часу кидає їм шматок м'яса у вигляді хайпа. Їй подобалося це модне англійське слово, вона навіть не полінувалася і перевела його в гугл-перекладачі: ажіотаж. Це про неї. Просту дівчинку з села, без манер, освіти і культури.

Вона приїхала в районне містечко, влаштувалася працювати офіціанткою в шинок "Золота скриня". Переспавши з товстим і лисим клієнтом, Саша купила собі найперший айфон, перша ознака успішної дівчини. І завантаживши додаток Instagram вона відкрила для себе новий, красивий, гламурний, багатий світ дівчат, які їли омарів на яхтах, пили шампанське Вдова Кліко на тлі європейських пам'яток і замовляли каву в Старбакс біля Трамп Тауер.

— Я теж хочу так! — рішуче прошепотіла Саша і зареєструвалася під ніком #сашариготіна#.

Вона виставила фотографію з парку. На тлі жовтого, осіннього листя, яке покривалом дбайливо зігрівало трохи змерзлу землю, стояла звичайна дівчина в синіх джинсах і червоній шубці зі штучного хутра. Дермонтинова сумка на плечі з логотипом відомого бренду кричала про злидні і несмак. Волосся стягнуте в хвостик. Саша отримала лише один коментар від своєї мами: "Донечка, ти красуня!".

Дівчина рішуче натиснула на посилання по видаленню аккаунта.

— Алекс Бистрицька, ви — супер! Підписана на Вас, Ви — мій ідеал! Очманіла фігура, дитинко! Переспи зі мною, брудна повія! Ненавиджу тебе! Люблю тебе! Кінчена мерзота! Здохни!

Саша Риготіна не любила читати коментарі, бо на сто хвалебних відгуків тисяча була пофарбована негативом. Найголовніше, що навіть погані коменти і хейт (hate [heit] V 1 ненавидіти), давали їй статистику, перегляди, рейтинг і замовлення реклами.

Вона видалила свій перший аккаунт п'ять років тому і відразу ж створила новий, де підписалася іншим прізвищем і виставила фото в трусах і в ліфчику. Перші кроки давалися насилу, відео були не смішні і не красиві. Але людям подобалося. Ось вона показує, як голить ноги, а ось вона показує, як лякає стареньку і та падає на землю від

несподіванки. А ось вона надягає прозору майку і обливає себе молоком, даючи коту лизати свої соски. За кілька років Алекс Бистрицька веселила своїх хом'яків-передплатників, як могла. Їм подобалося поглинати її невгамовну фантазію, чекати чергового хайпу і тролінгу, коментувати, торкатися до знаменитої хайпожорки.

Вона викладала фото і відео, де їй набивають татуювання на лобку, ставлять уколи краси без знеболювання, а в минулому році вона в прямому ефірі відновила невинність і влаштувала аукціон з її продажу. Невинність купив блогер з ближнього зарубіжжя і вони влаштували процес купівлі-продажу практично онлайн, приховуючи лише геніталії, побоюючись піти в бан через моралістів та любителів безпечного контенту.

За кілька років Саша переїхала з районного центру в обласний центр, а сьогодні перебирається до столиці. Вона мріяла про велике місто, про центр світу, про те, що буде багатою і знаменитою, гуляти і роздавати автографи.

Підписота хом'яків, як вона їх називала, росла, реклами ставало все більше, але цього все одно не вистачало. Хотілося вже рахувати не десятками, а сотнями тисяч, не знімати квартиру-студію, а купити її, хотілося не Хонду, а БМВ, хоча в ідеалі хотілося Бентлі. Як у тих, інших, її кумириць з омарами і Кліко.

Контент став жорсткіше, яскравіше, веселіше. Перегляди росли, але не так швидко, як хотілося б, а грошей, багато грошей хочеться вже зараз.

Минулого тижня вона запитувала у підписників, яку частину тіла їй проколоти, перше місце дісталось соску, друге — клітору, мочка вуха була на останньому місці. Горілка вже не допомагала, Саша давно і щільно сиділа на кокаїні, що давав сили працювати і фонтанувати ідеями.

Сосок ще болів, і здається, почався процес запалення. А груди, як все її тіло, зроблені за рекламу, турбували і нили ще сильніше.

Пластичний хірург виявився новачком-практикантом і на операції щось пішло не так. Шви текли і кровоточили, тому Алекс знімала себе в щільному бюстгальтері, хом'яки це любили.

Вчора вона зібрала кілька мільйонів переглядів, випивши коктейль з власної сечі і закусивши лимоном.

Сьогодні у неї за планом місячні. Прокладки і тампони вона вже показувала, потрібно щось гостре. Наприклад, облизати палець або розмазати кров по обличчю.

А завтра вона придумав щось з котом, наприклад, як минулого разу трохи поранить і зі сльозами на очах летітиме на таксі в ветклініку, яка замовила їй рекламу. Ось з собакою вийшло погано, під кокаїном вона не розрахувала удар і смертельно травмувала пса, якого так героїчно рятувала на камеру від підставного собаконенавистника. У ветклініці констатували смерть, Саша так гірко вбивалася в сторізах, що на карту від жалісливих людей почали приходити гроші. Блогерка влаштувала нещасному трупі пишні похорони, замовила кремацію і поховала в спеціально відведеному місці на кладовищі для домашніх тварин. Вона ще тиждень ходила в чорному і доброго ранку починала в трусах і в сльозах.

Хайп з собакою почав забуватися і елітний розплідник подарував їй за рекламу

нову жертву, чотиримісячне цуценя, якого ніхто не хотів купувати через невеликий дефект на лапці. Собака цілий день вила в коморі, поки сусіди не поскаржилися на Сашу господині квартири. Риготіна відвезла собаку назад в розплідник, пригрозивши зробити їм антирекламу на віки вічні з їх накрученою тисячею передплатників в Instagram. Куди їм нещасним до її мільйону. І мільйон зростає. Це головне.

Найголовніше в житті Саші Риготіної, тьху, Алекс Бистрицької.

Вона глянула в дзеркало, роздуте від безкоштовних філерів, обличчя було сірого кольору, в Інстаграм її виручали фільтри і макіяж, треба знову до косметолога, омолодитися, там минулого тижня її запрошували в один. Саша стерла білий пил під носом і клікнула на заповітний значок Інста. Відео з місячними набрало більше трьох мільйонів переглядів, більше, ніж відео з коктейлем з сечі.

"Алекс Бистрицька, ви — страшна людина, заради популярності ви готові на все, напевно, жертви власне лайно або вбити рідну матір, ви — фрік!"

Число вподобань на цей коментар їй не сподобалося. Багато. Навіть занадто. Їй не подобалися думаючи хом'яки. Такі починали бунтувати, скаржитися на сторінку, закликати бойкотувати і відписуватися, для Саші це було подібно смерті.

Вона написала відповідь під коментарем, бубонячи його собі під ніс.

"Фріки — це ви. Ви заходите до мене на сторінку, ви спостерігаєте за мною 24 години на добу, ви чекаєте від мене сторізи і відео, ви голосуєте і вибираєте, що Вам цікаво. Ви вимагаєте ще і ще, тому що вам усім завжди мало. Я — самий

скандальний блогер завдяки вам, тому що всі ви — мої глядачі!" Коментар відразу ж піднявся в топ. Їй посипалися похвали і смайли, сердечка, визнання в любові і клятви у вірності, порівняння з іншими блогерами на користь Алекс і багато іншого. Але Саша цього вже не читала. Вона думала над тим коментарем, він засів їй скалкою в голові і вона не хотіла її витягати.

Алекс Бистрицька відкрила телефонну книгу і натиснула на кнопку виклику:

— Привіт, мам. Здоров. Приїду до тебе на тиждень або два. Еге ж. У столиці набридло, хочу змінити обстановку. До речі, як твоє здоров'я?

Натуральна

Динара Гафурова сиділа біля дверей реанімації, біла, як стіна, до якої вона привалилася спиною.

— Живи, живи, живи! Будь ласка, Аллах Всемогутній, Господь, Всесвіт, Матір Божа, тільки живи!

Рік тому.

— Мої сонячні промінчики, Мої люди природи і добра, мій всесвіт, ви готові усвідомити свою сутність? Ви готові стати частиною Матері Природи?

— Так, ми готові, — кричала Динара і гладила величезний живіт, — ми готові і щасливі.

— Ви готові відмовитися від отрут, якими нас труять, від лікарень і клінік, де нас вбивають, від життя в бетонних коробках і їзди в залізних банках?

— Так, — кричала Динара і заворожено дивилася на жрицю світла і добра, Валерію

Джонсон, в дівочтві Свириденко.

— Я навчу вас розмовляти зі своєю дорогоцінною йоні і виробляти енергію, я навчу вас жити в потоці із всесвітом, я навчу вас бути здоровими і жити до ста п'ятдесяти років. Наш організм не має аналогів ні в тваринному, ні в рослинному світі. Він самовідновлюється і для захисту від усіх хвороб я розповім вам про лікування силою думки і тим, що дає нам природа.

Лера Свириденко, уродженка славного міста Одеси біля самого Чорного моря, була умовно засуджена за шахрайство. Дивом уникнувши в'язниці, вона познайомилася з американцем російського походження і переїхала в сонячний штат Каліфорнія.

Заснувавши там секту Святого Сонця, вона закликала парафіян здавати гроші щомісяця для генерації сонячної енергії, любові і здоров'я. Отримавши кілька скарг і приводів в поліцію за незаконну діяльність, Валерія щільно зайнялася соціальними мережами і просуванням свого бренду "Сонячний світ" в Instagram. Вона в прямому ефірі народила дитину у себе у ванній, чим викликала ажіотаж і величезне число послідовників руху "життя без лікарів".

Вона написала дві книги "Відкрий сонце в своїй йоні" і "Йоні моєї душі", створила курс з йоні-майстерності і майстер-клас про зберігання і приготування плаценти в домашніх умовах.

Отримавши шалений відгук у соціальній мережі, підприємниця Валерія Джонсон докурила сигарету і допила пляшку французького червоного вина.

— Ці ідіотки кліють на таку маячню, послухай, що мені пишуть, Роб. Але найголовніше, вони купують квитки на мої тренінги по сто доларів, у них це місячна зарплата.

— Дорога, ми живемо в розкішному особняку, їздимо в Лас-Вегас на вихідні, маємо повну медичну страховку, тому що у нас на двох чотири вищі освіти. Якби ти була злиденною і тупою, ти б теж хотіла отримати за сто доларів ключ від квартири, де гроші лежать.

— Не гроші, дорогий, а любов і здоров'я!

Валерія дзвінко засміялася і почала бронювати квитки в кілька країн пострадянського простору.

— Ви — розумниці і красуні, ви і є природа, ви і є бог, тільки ви можете стати щасливими і здоровими силою думки. Ваші чакри відкриті, життя всередині вас скоро дозріє і з'явиться на світ без лікарів та інших згубників природи.

Пам'ятайте, м'ясо — це зло. А риба, молочні продукти і яйця вам не потрібні. Наша мета їсти сирі фрукти і овочі, саме так хоче природа, вона дає нам силу і сонце, світло і розум. Все, що створено природою — благо, все, що створено людиною — призведе до кінця людства. Опрацюйте ваші бажання, почуття, усвідомте силу своєї думки, єднання з природою, відкрийте свою йоні назустріч сонцю. Їжте фрукти і овочі, пийте чисту, ключову воду і тіло скаже вам спасибі!

— А мій наступний курс, який я розробила для майбутніх і справжніх мам називається "Не давай лікарям в руки своєї дитини", він коштує тепер ще дешевше,

всього п'ятдесят доларів, придбати курс ви можете клікнувши на моє посилання в Instagram.

Динара Гафурова старанно виконувала всі завдання гуру з США. Вона купила курс материнства, вивчила книги про йоні і кожен день намагалася заглянути не тільки вглиб себе, але і туди, куди вчила невичерпна фантазія і жага грошей Валерії Джонсон. Динара народила хлопчика у ванній, в знімній крихітній однушці на Троєщині на околиці Києва.

Кожен день вона щосили жувала огірок і намагалася не дивитися на сосиски з сої, гречки і рису. Чоловік Динари Саїд Гафуров не поділяв захоплення дружини, більш того, кожен день скаржився своїм узбецьким родичам на примхи і захоплення своєї половини. Родичі качали головами, їли жирний плов з баранини і запивали зеленим чаєм. Після пологів у ванну Саїд пригрозив Динарі розлученням, але пошкодував маленького і довгоочікуваного сина. Працюючи кухарем в ресторані, Саїд бачив сім'ю сплячої лише пізно вночі, коли повертався зі зміни. Йому треба було утримувати не тільки їх, а й відправляти частину грошей родичам на батьківщину.

Динара ж займалася саморозвитком і єднанням з природою. Син народився крихітним і дуже слабким, довго не брав груди, синів і захлинався від крику. Саїд благав Динару викликати лікаря, але дівчина стояла на своєму — лікарі найбільше зло в світі. Повернувшись з роботи близько півночі Саїд прислухався до сплячого грудочки, малюк не дихав.

Динара Гафурова сиділа біля дверей реанімації, біла, як стіна, до якої вона привалилася спиною.

— Живи, живи, живи! Будь ласка, Аллах Всемогутній, Господь, Всесвіт, Матір Божа, тільки живи!

Двері відділення реанімації відчинилися. Динара схопилася.

— Ви — матір? — Жінка років шістдесяти зняла рукавички, шапочку, потім вона зняла окуляри і довго терла очі.

— Доктор, як там мій син? — Динара істерично схлипувала і намагалася вгамувати тремтячі руки.

— Ваш син вже добре. Стабільно. У нього післяпологова травма. Необхідно було відразу, негайно їхати в лікарню, у нього сильна анемія, при пологах швидше за все було кисневе голодування. Дитина ніде не зареєстрована. Де ви його народжували, в Узбекистані? Він не числиться в списках новонароджених.

— Ні. У ванній. На Троєщині.

Доктор дуже довго дивилася їй в очі. Напевно, цілу хвилину. Дівчина не витримала і опустила голову. Лікар зітхнула і пішла по довгому коридору в бік приймального відділення.

— Докторе, почекайте, спасибі вам. Дякую.

— Сьогодні твого врятували. Відкачали. А вчора малюк померло, три рочки, теж така ж усвідомлена сирідка догодувала дитину до повного виснаження сосновими голками і листям з дерев, організм не впорався з елементарною застудою, температуру

не збивала кілька днів. Привезли сюди практично труп, а відвезли вже за фактом. А ми — лікарі винні, кричала тут, що вбили її дитину.

— Я так більше не буду, — Динара давила в собі сльози, але вони зрадницьки котилися з очей, боляче обпалюючи шкіру замерзлих щік, — обіцяю Вам. Вибачте мене.

— Освіта є? Робота? Спеціальність?

Динара негативно махнула головою.

— Приходь до нас прибиральницею, поступиш в технікум, переведу санітаркою, потім вже в медсестри. У нас тут цілодобові яслі є для немовлят, все одно місяців шість йому треба відновлюватися під наглядом лікарів, а тут і робота, і при синові будеш.

Дівчина енергійно закивала, витираючи сльози, які застеляли очі.

— Спасибі вам, — вона нахилилася поцілувати руку, але доктор смикнула від неї руку.

— Досить вже! Зберись. Пішли зі мною, я тобі книги дам, щоб прочитала від початку до кінця. Завтра виходь з ранку на роботу. У нас санітарка в запої, будеш допомагати.

Динара бігла поруч з лікарем, немов вірний пес. Вона на ходу написала повідомлення Саїду, що все добре, і секунду подумавши, видалила додаток Instagram з телефону назавжди.

Людський Цирк

Роберт зі сльозами на очах від болю і приниження розтирав свої зап'ястя, які змінили криваво-червоний на глибокий фіолетовий відтінок. Місця, де шкіра стикалася з металом наручників, гнили і наривали. З поранень побільше при тиску виступав гній, Роберт дуже боявся, що рука загние і промивав рани в мисці з застоною, смердючою водою, яку поставили йому в клітку для пиття. Миска була старою і розбитою, попередній мешканець клітини бив цією мискою по бетонній підлозі, коли зійшов з розуму, і накинувся на доглядача. Миска для їжі була наповнена чимось простроченим і смердючим до блювоти. Але нічого він з'їсть це пізніше, коли шлунок зведе від голоду і хворобливого спазму. Йому завжди легше було з'їсти, точніше проковтнути це щось, коли він підповзав до ґрат, де відкривалися маленькі дверцята і волохата лапа з кігтями простягала йому миску, наповнену так званою їжею, чимось, що не дає загинути голодною смертю. Ця ж лапа виливала з пляшки воду в його миску для пиття. Воді він завжди радів більше.

Вечір Роберт ненавидів більше, ніж день. Він жив від заходу до заходу, намагаючись не згадувати деталей ночі, страшної, галасливої, вогненної. Щовечора замки гриміли, шум наближався і ставав нестерпним, в очі било яскраве світло вогнів. Його клітку відкривали два Тигри, і оскаливши гострі,

як бритва, зуби, вели вздовж дерев, які сплелися в непролазну стіну, за нею шумів водоспад.

Зараз він був слухняним і заляканим, перші спроби втечі мало не позбавили його життя. Його жорстоко покусали за ногу, щоб назавжди відбити бажання бігти. Ступня

була пошкоджена настільки, що наступати на неї вже було стратою. Роберт кульгав від болю і жаху, уявляючи, як буде стрибати через палаюче кільце, бігати по ямі і битися з бранцем з сусідньої клітини.

Навколо ями вже зібралися Левиці, вони завжди були кровожерливіші за інших, саме вони наполягали, щоб бранці ями билися на поразку, до смерті. Позаду них завжди сиділи Леви, Ведмеді, навіть чортові Гієни сміялися побачивши людську кров, Пітони звисали з дерев і передавали всі події з ями останнім рядам, там сиділи мастодонти: Слони, Бегемоти і Носороги. Вони схвально плескали, коли Пітони інформували їх, що у суперників з ями вже вибиті всі зуби. Слони і Носороги схвально переглядалися і милувалися своїми бивнями, які більше ніхто ніколи не вирве, не відріже, не відстрелить і не продасть.

Подалі в самій темряві паслися стада оленів і бізонів, вони підходили до поїлок, зроблених з людських черепів і пили з них воду. І вони знов швидко наповнювалися краплями, що летіли з величезного водоспаду.

Людей тут любили. Особливо новеньких і сильних. Кожен день повертаючись з полювання, Тигри, яких називали ловцями, тягли на мотузках нову людину, а якщо пощастить, всю його сім'ю. Жінок тут не жалували, по-перше, жінки погано піддавалися дресируванню, по-друге, слабо билися в ямі, ну а по-третє, скиглили за своїми дітьми. Жінок пускали у виробництво і здирали з них ніжну і доглянуту шкіру, яку можна було використовувати для будинку, декору або вбрання. Людських дітей не вбивали, якщо останні не вмирили самі від горя і туги за батьками або від ран в процесі полювання. Дітей пускали в спеціальні вольєри, де маленькі Тигренята, Левенята, Лисенята та інші малюки грали з ними цілими днями, фотографувалися з ними, загалом робили все, що захочуть зі своїми живими іграшками. Дітей до року перестали пускати у вольєри після того, як Слоненята в процесі гри затоптали кілька штук. Мисливці похитали головами і погрозили лапами, людських дитинчат і так складно дістати для ігор, вони ще й ростуть швидко, готуються через кілька років битися в ямі, стрибати через вогонь і вбивати один одного. Зі Слоненятами провели бесіду, але у вольєр приходити грати не заборонили.

Роберт знав, що Вовки — вартові будуть берегти його, як можна довше, вони зібрали всіх тільки заради нього, колишнього дресирувальника і його брата Руслана. Вони годують його таблетками, наркотиками, і чорт знає, якими вітамінами для продовження життя в його слабкому і зламаному тілі. Ці тварі роблять це з однією єдиною метою, щоб життя в ньому тліло, згасаючи повільно і страшно.

Роберт згадав Марину, свою дружину і дресирувальницю дельфінів і косаток. Її останні дні пройшли в брудній калюжі, де вона плавала серед своїх фекалій і залишків їжі, яку їй кидали зверху ці звірі. Вона задихалася від нестачі кисню і вмирала від нестачі чистої води. Вона билася об глиняні стіни головою, руками і ногами, збожеволівши від горя, болю і страху. Коли звірі зрозуміли, що Марина вже не зможе показувати вечірні шоу в ямі з водою, вони залишили її вмирати в цій ямі, попередньо спустивши воду. Роберт так більше і не побачив живою свою дружину. Від горя він ліз

на пруті клітки, стрибав на підлогу в надії розбитися об кам'яну підлогу, але вартові увійшли в клітку і щось вкололи бранцю, знерухомивши його на кілька годин.

Повіки були важкими і гарячими, Роберт не міг відкрити очі, він лише приплюхувався і прислухався до руху за ґратами. Щось знайоме. Він підповз до дверцят, через які отримував їжу, відкрив рукою око. Руслан, його брат і дресирувальник ведмедів, шкандибав абсолютно синій від синців і кровопідт्योंків, сліди від хлиста, розрізали шкіру на спині надвоє, як інь і янь, колись у Руслана на спині було це татуювання, єднання зі світом і природою, чоловіче і жіноче, небо і земля. Зараз на місці татуювання були старі шрами від ударів і свіжі від щоденної дресури. Важкий нашийник на шиї не дозволяв Руслану озирнутися на Роберта, Ведмідь, який вів Руслана на тренування, смикнув ланцюг і змусив йти швидше.

Тренер-Ведмідь був найжорстокішим і найсильнішим. Він проколював своїм учням ніс і вставляв залізне кільце, через антисанітарію ніс людини гнив, відвалювався шматками, разом зі шкірою, але Ведмідь був непохитний. Він називав всіх своїх бранців учнями і регулярно намагався навчити їх якимось новим і абсурдним трюкам, типу їзди на велосипеді або на мопеді по ямі з вогняними факелами. Одного разу в цирку стався інцидент. Один з бранців вибрався з ями на мопеді і розчавивши Ведмедика в перших рядах, спробував втекти. Втікач проскочив серед Слонів, які не відразу зрозуміли, що це не частина щовечірнього шоу. Але зустрівся з рогами і копитами буйволів, які збили відчайдушного з транспортного засобу. Ведмідь особисто розірвав бранця на дві частини і повісив над ямою для залякування інших учнів.

Руслан був улюбленим учнем Ведмеда. Його шоу в ямі чекали всі звірі, деякі навіть забували про сухарики з людських кісток і чіпси з людської шкіри. Ведмідь брав в лапи хлист і давав команду. Руслан біг по колу, потім прискорювався, Ведмідь запалював вогонь і Руслан стрибав через численні вогняні перешкоди під тупіт, рик і виття глядачів. Востаннє у Руслана загорілася голова, залишок волосся на черепі спалахнув, як факел, і Ведмідь, злякавшись за свого кращого артиста, облив його смердючою водою, де нещодавно помер артист Крокодила.

Роберт дивився на свого брата крізь ґрати, стукав по сталевих прутах, але Руслан не чув його. Після опіку у нього обгоріли вуха, Ведмідь дістав мазь, щоб зупинити сепсис, але слух Руслан втратив. Тепер Тренер бив його електричною палицею, потім показував номер, який Руслан повинен буде виконати.

Роберт хотів кричати, але в цирку люди не видавали жодного звуку. Всім до єдиного учням і артистам виривали язика, щоб позбавити можливості спілкуватися один з одним. У перші роки люди домовлялися про втечі, напади, а хтось встигав добігти до кордону і сховатися від мисливців. Після таких втеч і бунтів Цар звірів видав указ позбавляти людей спілкування.

Роберт вже майже не пам'ятав своїх батьків і свою сім'ю. Вчора в ямі він загриз ще одну людину. Тигри, які тренували його, схвально кивали і навіть кинули йому в клітку шматок чогось гарячого і свіжого. Роберт навіть не хотів замислюватися, що він жує з таким люттю, рве зубами, заковтує, практично не жуючи. Лише смак крові в роті

стукав у підсвідомість молотком, що це явно не звір. Вони не їли один одного. І не давали їсти людям. Вони стали розуміти, співчувати і піклуватися один про одного.

Єдині, кого вони вбивали, були люди.

Ревнощі

— Єсенія, Ви розумієте, що ваші хворобливі ревнощі можуть призвести до розлучення? До завершення відносин? Ви це розумієте?

— Анна Валентинівна, я намагаюся.

— Єсенія, мені вчора дзвонив Дмитро. Ви розбили його телефон. Знову. Вам здалося, що йому пише коханка.

— Так. Я вже попросила вибачення сьогодні вранці, ми помирилися, з умовою, що я знову почну ходити до вас два рази на тиждень.

— Добре. Дуже добре. Єсенія, ви повинні працювати над собою. Довіритися чоловікові, який дуже любить і переживає за Вас. Ви повинні перестати вистежувати його жінок-колег, його соціальні мережі, інформацію в його телефоні. Дайте йому свободу в спілкуванні, не захоплюйте особистий простір, інакше ви самі зруйнуєте все, що у вас двох є. Ревнощі в вашому випадку з флірту з перчинкою переросли в хворобу, яка може привести, на жаль, до розлучення. І ще, ви розумієте, що якщо тисячу разів звинуватити чоловіка в зраді, в тисячу перший раз

він таки зрадить вам, щоб було не так прикро вислуховувати крики і скандали.

Вийшовши з кабінету ненависного психолога, Єсеня з насолодою закурила. Хоча в словах цей чортової тітки був сенс. Так, вона частенько поводить себе неадекватно. Так, Дімка погрожував, що якщо ще раз вона нападе на його колегу або почне лайку з його начальницею в робочому чаті, то він піде. Назавжди.

Холодний вітер тріпав її плащ і те, що недавно було зачіскою. Сеня задрижала від холоду. Де ти, теплий вересень? Де ти, примарне бабине літо? Темне небо не давало шансу довгим прогулянкам, але вона таки вирішила пройтися до наступної станції метро, придушивши спокусу негайно пірнути в підземку.

Дійшовши до середини маршруту, Єсенія зрозуміла, що погарячкувала. Пронизливі пориви крижаного північного вітру продували, а точніше видували життя з крихкого тіла. Проклинаючи і прогулянки, і свіже повітря, і як то кажуть, заливну рибу разом з Отелло, Єсеня, зціпивши зуби, вже майже бігла до рятівної будівлі метро.

Що змусило її глянути на парковку біля дороги, вона вже й не згадає, але Діма, що обіймає дівчину біля авто, не забудеться ніколи. Ніколи. Планета на секунду зупинилася. І мало не завалилася. Втрималася і Єсенія.

У такі хвилини вона уявляла собі, що знепритомніє або під її ногами розверзнеться земля. Але він обіймав, шепотів щось на вушко, посміхався і намагався зігріти від вітру ту, іншу. Через одну машину на тротуарі стояла Єсеня і проживала свій кошмар наяву, але їй не треба було гріти. Їй було жарко. По спині побігла цівка поту, на лобі виступила випарина, долоні були мокрими, хоча пальці абсолютно не гнулися, руки стали чужими і пластиковими. Сеня спробувала ковтнути і навіть здивувалася, що ковтати слину не виходить. По-перше, слини не було, рот був абсолютно сухим, як пустеля з колючим

кактусом-язиком. Ковтальні рухи викликали першіння і кашель, сухий, гучний і злий, як ніби вона зараз задихнеться. І рівно на мить їй здалося, що вона забула, як дихати носом і мало не задихнулася. Вона схопилася за огорожу парковки і шумно вдихнула, але замість полегшення її вирвало прямо під колеса чужої машини.

Огорожа була у формі труби по периметру, Єсенія нагнулася, і вступивши у власну блювоту, опинилася на парковці.

Від закоханої пари її відокремлювали лише Тойота Камрі і Ленд Ровер. Діма побачив її не відразу, лише коли вона була вже зовсім близько. Він був неприємно здивований і десь в глибині душі трохи наляканий.

— Ти сама винна. Зрозуміла? Я втомився від твоїх сцен. І ганьби. І знайшов людину з якою мені добре. Знайшов ту, яка мені довіряє.

Єсенія наблизилася до пари. Не кажучи ні слова, вона витягла з сумочки манікюрні ножиці, щосили вдарила ними суперницю в живіт і висмикнула гострі з трохи загнутими кінчиками ножиці назад. Від несподіванки дівчина витріщила очі, схопилася обома руками за рану на водолозці і почала осідати.

— А, фітнес-тренер Олена? Дуже приємно. Як Діміні успіхи?

— Ти — ненормальна! Твою матір! Що ти наробила? Олена? Як ти? Почекай, я викличу швидку. Тримайся, дитинко. Господи! Господи!

Діма вже набирав номер невідкладної допомоги. А тим часом на парковку в'їхав чорний Гелентваген у пошуках вільного місця. Коли автомобіль був в декількох кроках від любовного трикутника, Єсенія штовхнула чоловіка прямо під колеса джипа, водій якого дивився в інший бік, на дальній ряд, де було лише одне парко-місце. Діма від несподіванки похитнувся. Телефон випав з рук і полетів убік. Пролунав вереск гальм, оглушаючий звук сигналу, хрускіт чогось дуже м'якого і податливого. І ось тепер світ точно зупинився. А світло в очах Діми згасло назавжди.

Єсенія прокинулася за годину до звуку будильника в холодному поту. Руки тряслися, як після добротної п'янки з кращою подругою. Серце калатало занадто боляче і часто. Ковтнувши, вона зі страхом глянула на нього. Її Діма. Рідний і улюблений. Її життя, її сенс і опора. Вона любить його так, що іноді стає навіть страшно. А він любить її. Він натякає на весілля, вона терпляче чекає. А через пару років будуть думати про дітей. Неодмінно. Без сумніву. Господи, примариться ж таке. Треба встати і подивитися у вікно. І поганий сон швидко піде, особливо на світанку. Так бабуся говорила.

Сеня встала і знайшла ногою один тапок, другий вперто не хотів знаходитися. Плюнувши на пошуки, вона пройшла босоніж, попити води на кухню, а також, посміятися над собою і нічним кошмаром.

Повертаючись в спальню, вона побачила, що Дімі прийшло смс. Дивно, шість ранку. Мабуть помилились або спам якийсь. Ксенія солодко потягнулася, лягла під бік коханого і міцно заснула.

СМС: Дімуся, сьогодні в обід все скасовується. Сумую за тобою, мій котик. Цілую. Твоя О.

Врятуйте Наші Душі

Марія Петрівна Куклачова відчула в під'їзді легке нездужання. Проклята алергія. Акуратно зачинивши за собою входні двері, вона натиснула кнопку ліфта витерту тисячами пальців на першому поверсі і закликала вниз буркочуче залізне чудовисько, яке з гуркотом понеслося вниз, повалене звідкись зверху в саме пекло. Двері повільно і зі скреготом відкрили ненаситне нутро, в ніс вдарив різкий запах дешевого жіночого парфуму в стилі "останній шанс баби-ягідки", міцних сигарет і чогось абсолютно нестерпного, але судячи з того, як у Марії Петрівни виступили сльози на очах, органічного походження.

— От зараза-Валька, знову смітник свій везла і диміла в ліфті! Щоб їй чоловіка ніколи не знайти, повій!

Добра сусідка Куклачова смачно вилаялася та із задоволенням увійшла в погано освітлену кабінку. Натиснувши скорченим пальцем кнопку дев'ятого поверху, вона дивилася, як двері ліфта ривками закриваються, щоб швидше виконати команду сигналу, що надійшов.

Ліфт почав набирати швидкість, незвично розгойдуючись з боку в бік. По спині Марії Петрівни побігли мурашки розміром з щура, яких нещодавно труїла фірма-підрядник, найнята керуючою компанією будинку. Куклачова намагалася натиснути на аварійну кнопку "стоп", але вона чомусь запала в щиток і більше не натискала.

Нещасна жінка стала тиснути на всі кнопки, в тому числі на кнопку виклику диспетчера, але кнопка була бездушна, безмовна і беззвучна. Марія Петрівна слабо кричала, але кабінка гуркотіла так, що її голос потонув в скреготі і звуці наближення кінця світу. Світло в кабінці згасло, сильно смикнувшись, кабінка на мить застигла десь між небом і землею в невагомості, але сила тяжіння перемогла і понесла свою жертву вниз, кудись в Царство Аїда, гуркочучи і радіючи свободі від тросів, страхувальних канатів і обмежувачів швидкості.

Марія Петрівна Куклачова вмирала довго і болісно, захлинаючись власною кров'ю через розриви внутрішніх органів, численних ударів і переломів. Її череп був роздроблений стелею ліфта лише з одного боку, тому одне око залишалося цілим. Фарбоване хною волосся злипло від крові і мізків. Ступні були неприродно вивернуті, як ніби належали зовсім іншому тілу. Недорогі туфлі зі шкірозамінника, куплені на розпродажі в торговому центрі, злетіли з ніг і валялися окремо. Вона вже несвідомо обертала єдиним оком востаннє, вдивляючись у темряву шахти ліфта, де безпорадно лежало її стареньке, пошарпане життям тіло. Марія Петрівна закінчила своє життя в підвалі під'їзду, який вона так ретельно оберігала від поганих сусідів, понаїхавших квартирантів і жінок з поганою репутацією. Десь нагорі в світі денного світла і сонця шуміла сирена поліції, швидкої допомоги і навіть пожежників, але пенсіонерка Куклачова вже нічого не чула.

Чарлі завиляв хвостом і зиркнув на мене своїми нескінченно розумними і розуміючими каштановими очіщами. Він притиснув вуха і висунув язик, неначе розтягнувши свою хитру і нахабну морду в усмішці. Я пошарпала його по холці і

погладила по великій чорній голові з білою плямою. Шерсть була настільки густою і довгою, що я і мій сусід стали називати його ведмідь, замість звичного Чарлі.

Він привітно гавкнув і дав мені обрубок передньої лапи за звичкою. Рана добре затягувалася, але лапу, на жаль, цілком врятувати не вдалося.

— Так подивимось, хлопчик, як ти сьогодні себе почуваєш. Гній на голові з укусу більше не сочиться, сам укус затягнувся. Значить антибіотики діють, працю працюють, як каже наш анестезіолог.

Вставати Чарлі-ведмідь ще не міг, післяопераційний період, відновлення, лікування – довгий процес, але нічого, ми впораємось, правда, хлопчик?

Я йшла зі зміни пішки, втомлена і вичавлена до межі. Ненавиджу листопад, найогидніший місяць року, сирий, похмурий, вогкий, крижаний, брудний і чорний. Які чоботи не вдягни, все одно замерзнеш і промокнеш. На роботі був дурдом, поскаржилася пацієнтка на погане ставлення персоналу, я виявилася крайньою, бачте не досить швидко відповіла в повідомленні чи можна їй після операції пити алкоголь.

Їй зробили ліпосакцію всього тіла, відкачали сміттевий пакет жиру, затягнули в корсет, забинтували еластичними бинтами, змодельювавши талію або її подобу, а вона мені вночі давай написувати повідомлення в стилі "ви — холопи, я — ваш цар".

Я закурила і закинула голову, щоб подивитися на нічне листопадове небо. Ні чорта не видно! Ні зірочки, ні хмаринки. Одна суцільна чорнота, як ніби нас закинуло кудись на околицю Всесвіту, подалі від веселих і теплих зірок, таких наприклад, як по імені Сонце. Мені захотілося послухати Цоя і випити вина, сидіти біля вікна і бездумно диміти сигаретою у відкриту квартиру.

Але спочатку душ! Гарячий! Як котел в пеклі, в якому чорти грішні душі кип'ять. Я здригнулася від пориву вітру, куртка з масмаркета, придумана для європейської зими, сама була в шоці. Ще хотілося в туалет, по шкірі пробіг озноб. Намагаючись думати про киплячий пекельний казан, я бадьоро крокувала по свіжому і погано покладеному асфальту на тротуарі.

Я підійшла до під'їзду і схрестила ноги з силою фітнес тренера. Діставши ключі з рюкзака, несподівано вилаялася матом вголос. Дощової листопадової ночі мій триповерховий душевний крик про допомогу пролунав, як музика з фільму Тарантіно, до часу і до місця.

Ключ від під'їзду злетів з загального брелока і сміявся наді мною десь в надрах бездонного баула. Котяче нявкання я почула відразу, наполегливе і якесь відчайдушно гучне. Місячною ходою я пішла на звук, який йшов з віконця підвалу нашого будинку. Я включила ліхтарик на телефоні і посвітила в віконце, нічого.

Зітхнувши і набравшись хоробрості, я спустилася сходами вниз. Двох кішок з цього підвалу я пристроїла, пристрою і третю.

Я зайшла в до болю знайоме, смердюче, сире і низьке приміщення, включивши ліхтарик на телефоні на повну потужність. По-маленькому вже не хотілося, хотілося по-великому.

Сказавши чергове киць-киць, я шарила ліхтариком по підлозі і трубах, оббитих

скловатою. Під однією з труб майнула тінь. Я зробила крок до труби і закричала. Під трубою лежало щось в крові, а тінь, яка майнула в світлі ліхтаря виявилася щуром. Я посвітила на тварину і сльози покотилися градом.

Наш Чарлі! Чарлік, миленький! Улюбленець всього під'їзду! Захисник, найкращий і добрий пес! Він спав на першому поверсі в спеціальній лежанці, а ми всім під'їздом взяли над ним шефство. Я присіла і посвітила на труп нещасної собачки, голову і живіт вкусили щури, передня лапа перетворилася в якесь місиво, як ніби собака намагалася собі її відгризти. Я розгубилася і просто водила ліхтариком по величезному чорно-білому вовняному тілу, який недавно життєрадісно вітав кожного мешканця, відчайдушно виляючи хвостом і облизуючи руки. Щось доторкнулося до моєї ноги і я майже померла від страху, допомогло лише бажання сходити в туалет і навстіж відкриті двері на вулицю зі злочасного підвалу.

Кішка. Господи. Спаси і збережи цих священних тварин.

— Це ти нявкала, котенька, хотіла нашого Чарлика врятувати. Бачиш пізно. Завтра вранці перед зміною візьму пакет і поховаю.

Поки я заспокоювала себе монологом вголос і задкувала з кішкою біля ніг до дверей, клянуся, я почула зітхання. Метнувшись стрілою до собаки, я оглянула його, майже труп ще дихав.

Викликавши таксі, Я акуратно піднімала метиса дворняжки і коллі і з подивом зазначила, що ми з сусідами Чарліка відгодували на славу, як на забій. Дивний вислів. На забій. Мерзенний.

— Дівчина, це ви привезли Чарлі?

Молодий доктор приємної зовнішності, зняв окуляри і запросив мене в кабінет. Я намагалася гнати від себе думки про симпатичного доктора і цілком переключилася на Чарлі.

Отруєння. Множинні переломи. Розбита нирка. Лапу довелося ампутувати. У мене на очах знову виступили сльози. Доктор дбайливо простягнув мені коробку з паперовими хустками. Мінімум тиждень стаціонару, якщо виживе в цю добу. І звичайно, післяопераційний догляд і довге відновлення.

Я голосно всіякалася і подякувала нашому Спасителю.

— Докторе, це все дератизація, так? Щуряча отрута? Наш будинок постійно викликає для профілактики.

Доктор уважно подивився на готові аналізи і похитав головою.

— Ні, щуряча отрута б'є наповал. Та й собака вже стара, розумна, вона по запаху чує. Тут інше, швидше за все щось підсипали в їжу навмисно. І травми нанесені точково, УЗД показує, що хтось спеціально вбивав тварину важким предметом, можливо залізною палицею.

Я недовірили похитала головою. Навмисно? Улюбленцю всього під'їзду, який за стільки років і кішки не образив? Точно щуряча отрута, тільки в слабкій дозі, щури-то живі бігають. Впав зі сходинок у підвал. Добре, а як тоді він під трубу закотився?

Вранці я зустріла Катю, яка вела свою противну дитину в садочок.

— Привіт, сусідка. Чарлика не бачила? Мій кричить, чекає, щоб Чарлі його по двору до садка довів.

Я хотіла було відкрити рот і повідомити радісну новину, але похитала головою і загасила сигарету об урну. Катя не вгамовувалася.

— Кілька днів тому нам дератизацію робили, разом з щурами з підвалу кілька мертвих собак і котів винесли. Уявляєш? Видно отруїлися бідні. Хоч би Чарлік знайшовся. До речі, нещодавно допомагала нашій сусідці з дев'ятого поверху Марії Петрівні, вона собі палиці для скандинавської ходьби замовила, просила мене кур'єра зустріти. Вона каже, в аптеці стоїть в черзі за спеціальними ліками за рецептом, треба, каже, за здоров'ям стежити, спортом займатися і в чистоті жити, а то каже, кардіолог сказав, в її віці алергія і хвороба серця можуть стати смертельно небезпечними. Слухай, з нашим ліфтом останнім часом якісь проблеми. Я тільки що спускалася, застрягла на третьому, думала в сад запізнимося. Спорт спортом, але пішки я ходити не хочу. У тебе брат в Держремліфті працює, нехай хорошу ремонтну бригаду надішле, щоб ліфт новий поставили, а я в чат під'їзду напишу про збір грошей на новий ліфт. Безпека — пріоритет нашого під'їзду!

Про любов

— Вибачте, Ви не підкажете, як вийти до Майдану Незалежності?

Варвара обережно торкнулася плеча чоловіка в добре зшитому костюмі сірого кольору. Він відірвав погляд від екрану телефона і обернувся. На вигляд років тридцять, високий, підтягнутий, навіть стрункий брюнет з пронизливими зеленими очима. Високі вилиці, чуттєві губи і римський точений профіль.

Варвара зам'ялася. Вона завжди трохи ніяковіла перед красивими чоловіками.

— Дівчина, Ви мені щось сказали?

Чоловік ввічливо, але дуже сухо глянув на Варвару, всім своїм виглядом показуючи, що готовий витратити на неї буквально п'ять секунд свого дорогоцінного часу.

— Вибачте, Ви не підкажете, як вийти до Майдану Незалежності?

Вона зовсім зніяковіла і почервоніла до коренів і без того вогняного волосся. Веснянки на гарненькому обличчі загубилися на тлі нервового рум'янцю.

— Ви вийшли на іншій станції метро, це Університет, а Вам необхідно доїхати до Хрещатика - це і є Майдан Незалежності.

— Ой, це мені знову треба квиток купувати?

— Звичайно, купите квиток, пройдете через турнікет, сядете в свій поїзд на правильній стороні, тій, що в бік Хрещатика і вийдете на своїй станції.

Молодий чоловік пояснював чітко, але в голосі було нетерпіння і здивування, тут же скрізь покажчики, кожна станція оголошується окремо, що тут складного?

Варвара подякувала і відійшла в сторону. Вона розгублено крутила головою, намагаючись вникнути в загадкову схему підземного царства Києва, яке на схемі виглядало, як восьме диво світу.

Вона нерішуче полізла в сумочку зі шкірозамінника огидного брудного рожевого кольору з величезною, позбавленою смаку, трояндою на боці. Витягнувши гаманець,

вона вивуджувала монетки, і здається, змахнула непрохану сльозу.

— Дівчина, ви б біля кас з гаманцем обережніше були. Тут спритників повно, виріжуть лезом вміст вашої сумки і поминай як звали.

Володимир проклинав себе за жалість і участь, сунувши телефон в кишеню піджака, він підійшов ближче.

— Варвара, Варя мене звати! Ой, спасибі за попередження. Я в метро вперше в житті. Ви мене вибачте, що голову Вам морочу. Я вже до Лісної доїхала, а мені кажуть, це кінцева. Я пересіла на інший поїзд і помилилася. Хлопці мабуть пожартували наді мною. Я у них запитала, як мені на Майдан Незалежності потрапити, а вони переглянулися і кажуть, мовляв так зараз по-новому цю станцію називають і телефони дістали, розпитувати мене почали, а самі знімають і посміхаються. Запитали звідки я приїхала і як звуть. А як я вийшла з вагона, бачу, вони мені посміхаються і махають, і знову в свої телефони говорять. Думаю, запитаю у чоловіка красивого, у Вас тобто, щоб точно на Майдан потрапити. А мабуть, хлопці посміятися хотіли.

— Ви, Варвара карту собі скачайте в телефон, дуже зручно, і мітка буде вам показувати геолокацію, де ви зараз їдете.

Якась невидима сила притягувала його до простої, симпатичної дівчини, подитячому наївної і такої відкритої цьому, часом злому і жорстокому світу.

Варя знову дзвінко засміялася і дістала свій невеликий і судячи із застарілої моделі, дешевий телефончик.

— Я хотіла завантажити, а воно не скачується, дивлюся, а пам'яті в телефоні зовсім немає. А фотографії шкода видаляти, там все цінне, моя сім'я. Дивлюся на них другий день, вже хочу назад до них повернутися.

— І чим же Вам наша столиця не догодила? Всі дівчата і хлопці навпаки прагнуть тут зачепитися, залишитися, знайти, як то кажуть себе і своє призначення, а Ви, навпаки, поспішаєте на батьківщину повернутися. Чи наречений чекає?

Володимир несподівано для себе запитав про нареченого, в глибині душі сподіваючись, що Варвара відповість негативно. Дивне почуття. З нею так приємно і легко розмовляти, не треба вигадувати і робити з себе когось, ким не є. Стояти і базікати ось так під вереск гальм поспішають вагонів, оголошення по гучномовцю, тупіт і шум тисяч ніг, які проносяться повз. А вони стоять посеред цього всього гігантського мурашника, як в невидимому коконі, і базікають один з одним.

— Ні, що ви! Який жених! Мені всього дев'ятнадцять, батькові і матері треба допомагати, в цьому році в нашому місті на заочне поступила, так що куди мені.

Варвара знову почервоніла, ставши напрочуд гарною. Крізь простеньку сукню до колін, проглядалася чудова, навіть можна сказати спортивна фігура. Її натуральне руде волосся, принаймні Володимиру так здалося, розсипалося вогнем по тендітних плечах. Трохи зворушені тушшю довгі вії були обрамленням яскравих зеленувато-сірих величезних очей, які дивилися на цей великий світ з подивом і добротою.

— Варвара, дозвольте я Вас особисто доставлю до станції Хрещатик і виведу до Майдану Незалежності, щоб Вас більше ніхто не обдурив, і щоб Ви більше не

заблукали.

На нього це було вже зовсім не схоже. Ну що за справи. Пристав до незнайомої дівчини, а тепер ще й нав'язується в

проводжаті, як останній повіса, як любила висловлюватися його бабуса, інтелігентна матершинниця, поетеса і нащадок дворянського роду.

Варвара так зраділа, що інстинктивно потисла руку своєму несподіваному і благородному проводжатові. Тепер прийшла його черга зникнути і почервоніти, як хлопчику на першому побаченні.

Вони базікали про все і ні про що, поки поїзд червоної, як любов, лінії метро віз їх до станції Хрещатик. Вони мало не проїхали свою зупинку, вискочили і стали шалено реготати, збираючи погляди незадоволених і поспішаючих пасажирів підземки.

— Яка краса!

Варвара застигла на Майдані Незалежності, оглядаючи із захопленням одне з найбільших і найкрасивіших місць відпочинку тисяч людей. Навіть повітря тут було якесь особливе, п'янке.

— А навіщо тобі саме на Майдан Незалежності? Просто погуляти або зустріч?

— Я хотіла на кораблику покататися! Кажуть на ньому можна весь Київ побачити! Я братику своєму маленькому обіцяла на кораблику з ним покататися, він мріяв про це ще давно, як в перший клас пішов. Минулого місяця поховали його, під машину потрапив. П'яний син мера нашого міста на смерть збив його на пішохідному переході. Гроші моїм батькам тикали, щоб ми мовчали, а батько їх вигнав, каже сидіти буде ваш синок-вбивця, після цього нашу стареньку іномарку спалили, мовляв якщо не заберете заяву, будинок згорить. Ось батько і мати спорядили мене в Київ, кажуть, мовляв Альошенька все життя мріяв на кораблику по Дніпру покататися, на Київ та на красу подивитися. Ось я подивлюся, приїду до братика на могилу і все розповім.

— Так це нам треба на Поштову Площу, а не на Майдан Незалежності. Там наш Річковий вокзал, звідти по Дніпру екскурсійні човни ходять.

Дніпро не ревів і не стогнав, як у вірші українського класика, Тараса Григоровича. Дніпро був величним і спокійним, немов водяний бог. Він вітав своїми широченними просторами та хвилями, що бурунами накатувалися на берег. Птахи літали над однією із найкрасивіших річок світу, змагаючись, хто ж з них долетить таки до середини Дніпра.

Річка - Україна, річка - символ, річка-міць, така могутня, така лагідна і така незабутня, немов уся енергія українських поколінь зібралася в цих водах, щоб передавати майбутнім поколінням українців силу, міць, величність, щедрість, надбання, таланти, щоб поїти майбутні покоління розумом і мудрістю.

Варвара захоплено дивилася на Дніпро. По ньому пропливали величезні білі яхти і маленькі екскурсійні човники. Вони гуділи один одному, немов старі знайомі джентельмени, піднімаючи в знак вітання невидимі капелюхи.

На одному з екскурсійних катерів голосно заграла музика і були чутні крики "Гірко! Гірко!". Після декількох секунд тиші відпочиваючі на човні улюлюкали,

свистіли і вітали оплесками. Було навіть чути голос ведучого, який оголосив перший танець молодих під романтичну пісню всіх весіль "При долині кущ калини". Варвара посміхнулася, їй дуже подобалася ця пісня.

Її волосся майоріло на вітрі, вона була тут і зараз така красива і вільна, що Володимиру захотілося обійняти і притиснути її до себе, він стояв трохи позаду неї і її волосся торкалося його обличчя, аромат її тіла зводив з розуму, тонкі зап'ястя лежали на поручнях, а йому хотілося, щоб обіймали його шию. Він захотів захистити її від усіх негідників, не відпускати і берегти, як найдорогоцінніший скарб.

— Варь, пішли разом покатаємося, я квитки зараз куплю.

— Ой, Володь, незручно, спасибі тобі! Я зараз з картки маминої зніму і віддам тобі!

— Перестань! Не хвилюйся, я зараз через додаток квитки куплю.

— Дякую! Я в казці опинилася!

Він посміхнувся і відкрив додаток.

На кораблі вони мовчали і дивилися вперед, взявшись за руки. Слова були зайвими.

Дві самотні душі, що знайшли один одного в такому величезному мегаполісі, злилися воедино.

Володимир взяв її обличчя в свої долоні, довго дивився в очі, нахилився до її губ і сказав:

— Ну з братом ти, красуня, переборщила! Хоча на сльозу пробиває.

Зіниці Варвари стали схожі на котяті. Вона секунду дивилася на Володимира, а потім дзвінко розреготалася.

— Де я прокололася?

— Двічі.

— Ну?

— По-перше, провінціалка не користується такими дорогими і нішевими ароматами. Я вже тоді почав підозрювати, що простачка не така проста, як здається. А по-друге, тільки що. Перед тим як піднятися на борт, я відкрив електронну пошту, щоб знайти код квитків для контролерів, а ти сказала, що можна зайти і по сканкоду квитка без набору номера, просто

відкривши його на телефоні. Це було епічно. Звідки, думаю, провінціалка знає про сканери і коди, з її телефоном з Льодовикового періоду?

— Так! Облажалася я, але ти сам винен. Терся об мене весь час, я і втратила голову, хоча я на роботі не закохуюся.

— А що, якщо ти закохалася? Або якщо я закохався?

Він подивився їй прямо в очі і притиснув до себе. Варвара притягнула його за шию і ніжно поцілувала в губи.

— Добрий вечір, дорогі глядачі! Сьогодні у нас в гостях чарівна, я б навіть сказав, магічна пара Володимира і Варвари, найвідоміших в соціальних мережах енергетичних магів. Вони вже виконали бажання сотень людей! До них на марафон бажань записуються люди за кілька місяців, так як місця в потоках бажань строго обмежені.

— Варвара, Володимир, ви вже рік займаєте лідируючі позиції за кількістю

передплатників, ваша сім'я знаходиться на десятому місці в списку найвпливовіших людей в нашій країні, багато хто називає вас шахраями і брехунами, хтось — виконавцями бажань і цілителями душ, скажіть, що ви думаєте з цього приводу?

— Добрий вечір, Україна! Добрий вечір, дорогі глядачі і телеглядачі! Так, наші марафони бажань унікальні, ми розкриваємо потенціал людини, даємо точку опори і відкриваємо енергію! Ми змушуємо людей вірити в себе, адже наше життя неповторне і єдине! Кожен день ми повинні проживати, як останній!

— Варвара і Володимир, У мене до вас таке питання: чому ви закликаєте ваших самотніх передплатників знайомитися в метро? Чому саме там? А не в кіно або в бібліотеці, наприклад?

— Так! Нам часто задають це питання. Все просто. Метро — це унікальне місце, там ти можеш читати, слухати музику, розглядати людей, і звичайно, знайомитися. Навіть якщо співрозмовник тобі не сподобається, ти можеш вийти з вагона і забути його назавжди. Тут можна поступитися місцем красивій дівчині, посміхнутися їй, пропустити вперед на ескалаторі. У метро щодня їздять тисячі красивих і самотніх людей, які просто не помічають один одного. Тому спускаючись в метро, пам'ятайте, може саме сьогодні ви зустрінете любов і сенс всього вашого життя!

Ляльковод

Земля ж була безвидна і порожня, і темрява над безоднею, і Дух Божий
носився над водою. Буття 1: 2.

Ляльковод подивився на тильну сторону своєї долоні скляним оком, відкриваючи на руці додаток ток-ток. Ляльки сьогодні не особливо активні, його ляльки. За свою активність, вони отримували нагороду: їжу і нову порцію повітря в свої прозоро-рожеві кокони, які називалися токдомами.

Ляльки перестали розмножуватися з тих пір, як на планеті сміху через глобальне потепління і дві біологічні війни повністю змінився клімат і екосистема. Але їх було багато, все ще багато.

Перша біологічна війна забрала набагато менше, ніж очікувалося. Його ляльководики рапортували про успіхи з усіх континентів. Вони швидко і бадьоро виходили на зв'язок, звітуючи про дії своїх біологічних військ. Але результат Ляльководу не задовольнив від слова зовсім. Ляльки виявилися стійкими, сильними і хоробрими. Вони примудрялися не тільки виживати, а й набувати загадковий імунітет. Друга біологічна війна була більш продуктивною. Вона стала найстрашнішим вершиком Апокаліпсису. Ляльок на Планеті Сміху стало рівно в сім разів менше, але цього Ляльководу було достатньо для переглядів, лайків і активності в його дітищі, в його ток-тоці. Він обертав скляним оком, радіючи, що тепер з ним лише ті, хто любить його віртуальну дитинку, хто захоплений нею, хто відданий ток-току. Тепер він посправжньому любив своїх ляльок, адже кожна з ляльок була активним користувачем.

Він створював його, баюкав, пестував. Він намагався створити ідеальне дітище, повністю вбиваюче розум і почуття, що забирає волю, вимагає лише одного дивитися і

лайкати. Він подарував лялькам ток-ток, щоб вони назавжди забули про щастя, про любов, про сім'ю, про мудрість, про благородство, про віру і про життя. Про самі нудні і маячні речі, які робили ляльок нещасними і самотніми. Без ток-току ляльки були нудними і сірими, вони задумливо любили сидіти з книгами на лавочках в парках, вони витрачали час в бібліотеках, отримуючи нікому не потрібну вищу освіту, вони ридали над померлими родичами, тому що відчували дурні почуття любові і жалості, вони реготали до сліз з такими ж тупими ляльками і називали це смішним словом "дружба", по всяких дрібницях дзвонили огидним батькам і не менш огидним дітям, загалом, робили все, тільки не реєструвалася в його улюбленому дорогому ток-тоці.

Він дав їм таблетку від усіх проблем відразу: від безгрошів'я, від нещасного кохання, від самотності, від розуму. Йому більше не треба змушувати їх. Вони самі. Тепер вони роблять все самі. Ляльки перестали читати, спілкуватися і любити. Тепер вони цілими днями сміялися і танцювали на п'ятнадцятисекундних відео, активно коментували один одного, робили репости, придумували цілі постановочні сценки, іншими словами

лише тепер вони всі були по-справжньому щасливі. Вони були самі собі актори і режисери, друзі і вороги, самі собі сім'я. Їх надбання, їх найбільше багатство, це був їх профіль, в якому зберігалось усе їх віртуальне, яскраве, музичне, фільтроване, одним словом, справжнє життя.

Тепер ляльки сиділи в своїх коконах, боячись вийти і вдихнути отруєне повітря. Вони були залякані і зломлені. Залежно від кількості переглядів рекомендованих відео їм подавалася порція повітря і пластиковий контейнер в кокон через спеціальні труби, але не більше ніж на наступні двадцять чотири години. У пластиковому контейнері лежала пластикова пляшка фільтрованої рідини з цікавою назвою "Водний продукт" і три пластикових пакетика "корм спеціальний з вітамінами і мінералами, вироблено на Планеті Сміху".

Якщо лялька не заливала відео більше двох днів, труба з повітрям автоматично від'єднувалася від кокона, блокуючи отвір спеціальним люком. Лялька могла подати скаргу в службу підтримки, але розгляд скарги займав занадто багато часу, набагато більше, ніж вистачало повітря в кокони для існування ляльки. Служба Підтримки працювала, не покладаючи рук, але все одно прецедентів уникнути не вдавалося. Іноді відео ляльок блокувалися автоматично, у зв'язку зі збоями зв'язку. Останні збої через потужні землетруси були найдовшими за всю історію, ляльки перебували без зв'язку майже чотири години. Багатьом повітря в кокон так і не надійшло, хоча відео були залиті в строк і повинні були забезпечити ляльку на наступну добу диханням для діяльності в ток-тоці.

Якраз сьогодні в додатку почався невеликий бунт, ляльки обурювалися недосконалістю системи і неполадками зі зв'язком, яку команда ток-току повинна була забезпечувати до самого кінця світу. Активність впала у зв'язку зі смертністю і багато з ляльок вже записували п'ятнадцятисекундні відео зі скорботними обличчями в пам'ять про тих, хто позбувся повітря через землетруси. Вони скаржилися

на катаклізми і на усі природні явища, на чому світ стоїть, запустивши флешмоб #fuckyouearthquake#.

Маленька червона точка істерично, немов блукаючий нерв, миготіла по голографічному екрану на всю стіну. Ляльковод перевів погляд на статистику і на кількість переглядів. Він відправив повідомлення в загальний чат своїх ляльководиків, яке складалося з смайла з оком і знака питання.

Один з ляльководиків надіслав смайл з землетрусом і розведеними руками, мовляв нічого не могли зробити.

Ляльковод підняв брову і включив на руці пошук профілю цього ляльководика. Активувавши оком ярличок "видалити", ляльковод із задоволенням спостерігав, як дурна відповідь може коштувати життя не тільки ляльці, а й ляльководику. Ім'я, номер, фотографія ляльководика випилювалася з усіх онлайн систем, фарбуючись в тьмянний коричневий колір, це означало, що ляльководику перекрився доступ повітря миттєво, а його дані перетекли в архів Планети Сміху.

Ляльковод повторив в загальний чат ще раз своє повідомлення. Більше тисячі іконок ляльководиків мовчазно блимали з загального екрану. Вони вже кілька місяців не бачили онлайн страти, тому їх напруга відчувалася через голограму екрану. Ляльковод любив точність і стислість. Не те щоб він любив стратити прилюдно, просто підтримував дисципліну в дружному і злагодженому колективі.

Він же управляє Планетою Сміху в кінці кінців, а не якою-небудь планетою скорботи.

Почекавши пару секунд, він вже хотів було вжити додаткових заходів, які були оновлені в мікрочіпах у кожного ляльководика, але екран м'яко підсвітився рожевим кольором нового повідомлення.

Повідомлення складалося з декількох смайлів, а саме, запаленої свічки, рук, які моляться, значка ток-току, зомбі та значка нескінченності. Слідом за повідомленням в чат надійшов файл з примітивною програмкою, зробленої за кілька хвилин, але Ляльковод вже зрозумів всю геніальність задуманого. Звичайно, віртуальні кладовища! Тепер профіль померлої ляльки не буде фарбуватися в коричневий і зливатися в архів. Тепер профіль померлої ляльки буде продовжувати функціонувати нескінченно!

Система буде автоматично постити його відео, проставляти лайки тим, на кого лялька була підписана за життя, робити репости і повторювати всі дії спочатку знову і знову, так би мовити, нескінчено по замкнутому колу.

Ляльковод відправив ляльководику значок з піднятим великим пальцем вгору. Це була вища похвала від начальства. Профіль ляльководика засвітився фіолетовим кольором, йому автоматично прийшло повітря на сорок вісім годин. У загальному чаті кинулися вітати, висилаючи смайли свята і аплодуючих долоней.

Але Ляльковод вже покинув чат. Він дбайливо вносив оновлення в своє дітище. Тепер число ляльок ніколи не зменшиться. Завтра на всій Планеті Сміху будуть автоматично оновлені всі пристрої.

Як же назвати нове оновлення. Ляльковод задумався лише на секунду і в чаті

ляльководиків з'явилася назва "Радість вічного життя".

Всі збіги випадкові.

Розповідь заснований виключно на фантазіях автора.

28.01.2022

Знахар

Смерь стоит того, чтобы жить.
А любовь стоит того, чтобы ждать.
В. Цой

— Що, батенька, на той світ вже зібралися? Рано вам ще, рано, ще повоюємо...

— Зібрався, Знахар, зібрався ... твоїми молитвами ...

Перед ним сидів нещасний чоловік, хворий, смертельно хворий. Знахар відчував його особливий запах, що не піддається опису. Вони всі пахнуть однаково, неминучістю, відчаєм, страхом і, зрозуміло, смертю. Вона вже сидить у них у всіх на шиї, трохи вище до потилиці, не звертає на Знахаря ніякої уваги, ліниво потирає руки, влаштовується на голові зручніше і спостерігає. Смерть стежить за Знахарем, немов сита кішка, якій вже не цікаві маніпуляції з мискою і їжею. Вона відкриває одне око, коли Знахар водить по голові руками, намагаючись зняти порчу і перевертається на інший бік. Знахар бере різні трави і порошки, готує зілля, вимагає, щоб клієнт приймав їх по годинах, в певний час і в строго зазначеному дозуванні. Смерть лише відвертається, коли Знахар бере гроші. Великі гроші. Останні гроші.

Ось і зараз. Чоловік, сорок п'ять років, рак печінки, остання стадія. Смерть спала у нього на потилиці вже місяць, ніжно погладжуючи нещасного по голові, час від часу забезпечуючи йому таке необхідне забуття. Знахар, заспокоїв його і його нервову дружину, яка з порога почала битися в істериці. Він готував щось сине, у величезній, погано вимитій пляшці, запускаючи туди коріння, нашіптуючи заклинання і змови, від яких навіть у Смерті злегка піднялися брови. Темно-синя рідина в пляшці стала густою і в'язкою, загрозливо брудний колір грозового неба вселяв страх і благоговіння у клієнтів перед майстерністю Знахаря. Він встав поруч з клієнтом і почав неголосно читати "Отче наш", час від часу збовтуючи загусклу рідину над головою нещасного.

Зілля оплачувалися додатково до платного сеансу. І дружина обережно затиснувши в руці гаманець, крізь сльози оглядала кімнату, де відбувалися за словами очевидців, найнеймовірніші речі. Червоний килим був покритий пилом і невеликими зображеннями православних святих, приколотих до ворсистій поверхні офісними голками з різнокольоровими головками. Вікна були щільно задернуті темними шторами. Маленька настільна лампа висвітлювала лише частину кімнати, де на письмовому столі з товстим склом лежали купи книг, різноманітні бульбашки з рідиною, мішечки з травами і величезний пластиковий піднос, наповнений піском. У піску стирчали тонкі воскові свічки різної довжини, які неспішно чадили, тремтячи вогниками.

У старомодному шафі зі скляними дверцятами стояло безліч таких же бульбашок,

як і на столі. Стіни, немов

радіоактивний їжачок, який розгубив свої голочки в битві за екологію, були уतिकані цвяхами, на яких висіли хрести, елементи магії, чаклунства, намиста з фігурками тварин і навіть пташине пір'я.

Знахар знав, що йому вже нічим не можна допомогти. Є ті, кому можна і він допомагає. Він вилікував вже сотні, тисячі клієнтів, тих, хто не був безнадійний. Він же колись був лікарем, справжнім лікарем. Від спогадів минулого життя він здригнувся. І операції, які він рекомендував, і дітей, яким ставили невірні діагнози, а він відразу визначив, що лікували неправильно, і ліки, які він застосовував у своїй практиці під личиною трав і гомеопатії, всім, хто приходив без Смерті на потилиці, всім допомагав. За гроші. Ясно, що за гроші. Цьому вже не допомогти. Смерть поворухнулася і навіть нахабно захропіла.

У нього така репутація, у нього навіть відгуки в гуглі, у нього оплата всіх податків від діяльності приватного підприємця, не підкопаєшся, черга бажаючих на півроку вперед. Зневірених, безнадійних, розчарованих, але тих, що не здаються, готових платити і вірити, вірити і платити.

Знахар спокійно дав пляшку чоловікові, пообіцявши призначити наступний сеанс рівно через місяць. Він знав, що до наступного сеансу він не доживе. Дружина клієнта дивилася на Знахаря очима повними надії, вона поставила нову свічку за вказівкою Знахаря прямо в середину підноса з піском, завбачливо вибравши саму товсту і довгу свічку, що символізує життя і здоров'я.

Закривши за клієнтами двері, Знахар прошаркав в кухню і дістав з шафи телефон. Включивши чайник, він перевіряв баланс і вхідні повідомлення. Руки тремтіли від хвилювання і напруги. Довгоочікуваний електронний лист. Він відкрив віртуальний конвертик.

"Шановний Валерій Іванович, раді повідомити Вам, що наша клініка N отримала переказ у розмірі триста п'ятдесят тисяч євро. Операція вашого сина призначена на десяте число цього місяця. У додатку знаходиться контракт, а також, все необхідні документи для вирішення формальних питань. Ми чекаємо Вас і вашого сина в зазначену дату і час в нашій клініці N. З будь-яких питань прошу зв'язуватися з Вашим особистим координатором (всі контакти додаються), який буде з Вами на зв'язку до повної реабілітації. З побажаннями найшвидшого одужання, команда клініки N".

Головний хірург клініки N дивився на гору роздрукованих документів у нього на столі невидючим поглядом. Йому чомусь згадалося дитяче "дивлюся в книгу – бачу фігу".

Він уже тисячу разів перечитав, переглянув, перевіряв ще раз. Одна і та ж відповідь. Завжди одна і та ж відповідь. Його син помирає. Вмирає, чорт забирай. Він, лікар і світовий світила, він, що рятує чужі життя вже багато років поспіль, не може врятувати одне єдине життя, найдорогоцінніше життя. Життя єдиної дитини. Головний хірург втомлено потер очі, мружачись від яскравого світла, що заповнив величезний білосніжний кабінет. Він викликав секретаря і, чомусь соромлячись власного голосу,

тихо запитав.

— Про Знахаря дізнавалася?

— Так, записала Вас з сином на прийом на дванадцяте число.

— Через два тижні? А раніше ніяк?

— На жаль, ні. Моніторю його календар постійно, ледве встигла забронювати дванадцяте. З восьмого по одинадцяте дати прийому взагалі пропали.

Палата номер "сім"

Весь світ — театр, а люди в ньому актори.

В. Шекспір

— Доброго ранку, колеги! Прошу завтра надати тижневі звіти не на мою пошту, а на пошту Катерині Олександрівні. Завтра я відлітаю у відрядження на один день. Документи на підпис у мого секретаря я підпишу до вечора. Отже, хто у нас вчора поступив?

— Жінка, сорок років, буйна. Діяли строго по протоколу, довелося зв'язати, вона вкусила нашу Ганнусю за щоку, вкололи заспокійливе. У загальну палату не помістили, щоб інших не розполохала.

— Колеги, я ще раз повторюю, у нас не дурдом і не психлікарня! У нас клініка психологічного здоров'я з можливістю повного одужання! Ніяких зв'язувань! Ми намагаємося уникати совкових методів грубої сили. Їхні родичі платять нам за лікування ментального здоров'я величезні гроші між іншим! Що ще з цієї буйної?

Медсестра кивнула головній лікарці і продовжила.

— Все як завжди, блогерка, в фоловерах двадцять мільйонів, сімдесят відсотків боти, але живих передплатників все одно предостатньо. Проводила до свого божевілля навчання і тренінги, створювала марафони бажань, вчила жінок бути незалежними, красивими, стрункими і розумними. Тиждень тому її сторінку заблокували на невизначений час. Вона звинуватила конкурентку з такою ж тематикою, мовляв нацькувала своїх фоловерів і ті почали масово скаржитися на профіль. Вона дізналася адресу конкурентки, приїхала до неї додому і напала. Їх спочатку забрали в міліцію. Там і тяжкі тілесні і загроза життю співробітникам. Але нашу родичі відкупили і швиденько до нас, мовляв слабка здоров'ям, треба голову лікувати. Після того, як вона напала на нашу Ганнусю, ми її того, швидко скрутили.

— Зрозуміла, гаразд, тоді пару днів потримайте її на крапельницях з ліками N, поспостерігайте, якщо адекватність не повернеться, — тут головлікар важко зітхнула, — будемо застосовувати важку артилерію.

Важку артилерію Валентина Валеріївна застосовувати не любила. Вона намагалася не перетворювати в овочі своїх грошових, а найголовніше, спочатку нормальних (принаймні до цього не маючих приводів в психдиспансери) пацієнтів. Кілька років тому шкільний психолог Валентина Валеріївна абсолютно випадково натрапила на свою особисту золоту копальню.

Викликавши на прийом ученицю п'ятого класу разом з її мамою, на яку

скаржилися вчителі, вона швидко переконалася, що з дівчинкою, на щастя, було все в порядку. На жаль, неадекватною виявилася мама, яка змушувала

дочку поза школою записувати відео ролики в соціальні мережі, в надії на успіх і славу відомих блогерів. Над дівчинкою сміялися її однокласники, які писали гидоти з закритих акаунтів, а мама все продовжувала робити з неї зірку, змушуючи кривлятися на камеру. Валентина Валеріївна працювала з мамою учениці цілих три місяці, м'яко промацуючи комплекси, які гнобили останню і заважали жити її дочці. Їх, мабуть, був цілий букет, який доводилося нюхати, поливати і вирощувати ні в чому неповинній дитині. Після психолога мама дівчинки знайшла роботу бухгалтером в косметологічну компанію, познайомилася з цікавим чоловіком і найняла дочці репетитора з математики та англійської, з якими п'ятикласниця швидко наздогнала шкільну програму, яку запустила через соціальні мережі.

Валентина Валеріївна працювала, не покладаючи рук. Спочатку жертв блогерства доводилося шукати самій на сторінках зірок-мільйонників, але вже через рік шукали її, Валентину Валеріївну, фахівця з надання допомоги жертвам соціальних мереж.

Вона зайняла грошей на клініку у одного блогера-наркомана, якому допомогла реабілітувати його дитину після цунамі хейта, що вилилося на нещасного у зв'язку з чорним піаром татуся. За рекомендаціями самого блогера-наркома (нативна реклама — сама ефективна реклама) народ в клініку записувався активно і самостійно. Гроші Валентина віддала навіть раніше, ніж потрібно, і взяла цього ж блогера-наркомана в долю для розвитку мережі клінік в інших містах, а можливо в майбутньому, і в інших країнах.

Обхід, як завжди, зайняв більше часу, якого і так було в обріз. Палата з блогерами-натуралами, як їх охрестили медсестри, була заповнена під зав'язку. Тут була найвідоміша проповідниця натуральних пологів і натуральних абортів, якій загрожував самий натуральний термін в колонії. Мало того, що вона продавала в соціальних мережах фасовану крейду, видаючи за ліки від дифтерії, раку і туберкульозу, вона організувала справжній натуральний рух "Жінки проти медицини" в яке вступила просто приголомшлива кількість передплатниць.

Після низки смертей породіль, які трапилися в прямому ефірі соціальної мережі її сторінкою зацікавилася прокуратура, до відділень якої летіли поштовими голубами заяви з усіх куточків країни. Безробітний чоловік-альфонс, відчувши, що пахне смаженим, взяв квиток з теплої країни і першим же рейсом прилетів до благодійниці. До слова, ця сама благодійниця не була проти пухких пачок хімічних і ненатуральних купюр, які вона щодня знімала в банкоматі і сідала в найдорожчий автомобіль, безсоромно забруднюючий навколишнє середовище і мати її, природу.

Палата з молодими блогерами, так званими ток-токерами, була сумною. Валентина Валеріївна не любила цю палату і намагалася якомога швидше її покинути. Молоденькі наркомани, їх вивертало від ломки через відсутність хімії та соціальних мереж. Без освіти, без розуміння, без душі. Вони катастрофічно швидко старіли, а їм на п'яти наступали молодші і сміливіші. Один раз хапнувши хвилиної слави, вони вже не могли

зупинитися, наприклад, жити, вчитися, працювати. На камеру вони стрибали з висотних будівель і обривів, пірнали в глибини, клали руки в пащу диких тварин, пили і їли неїстівні речі, одним словом ловили хайп. Зломлені душі. Знедолені. Не цікаві. Тут лежали ті, хто вижив після трюків, але не набрав потрібну кількість лайків і переглядів.

Палата з жертвами пластичної хірургії називалася у медсестер кімнатою сміху. Не приймаючи себе. Не змиряючися з собою. Ті, що не зуміли вчасно зупинитися і сказати спокусі перетворитися в іншу людину – ні.

Одна з пацієнток цієї палати була раніше блогером-натуралом і передплатницею вищезгаданої засновниці "Жінки проти медицини". Вона відчайдушно народжувала вдома, мазалася соняшниковою олією і просила Всесвіт про все на світі, починаючи від грошей і закінчуючи нормальним чоловіком. Чоловік з'явився. Завдяки Всесвіту або сформованій репутації неважкої поведінки, про це історія замовчує. Але разом з чоловіком з'явилося непереборне бажання зробити губи і груди розміром, максимально наближеним до розмірів Всесвіту. Чоловік, побачивши катастрофічно незворотний результат, порадив збільшити мозок і канув у небуття. Але блогер-вже-не-натурал на цьому не зупинилася. Вона видалила ребра, викачала весь жир з колись натурального тіла, зрізала повіки, в результаті чого одне око перестало закриватися повністю, збільшила сідниці, переробила ніс, щоки і лінію чола, натягнула зморшки, хоча їй ще не було і тридцяти, зменшила вуха, зменшила своє жіноче начало всередині і зовні хірургічним шляхом до розмірів маленької дівчинки, і прочитала висновок її хірурга, що наступного наркозу вона не перенесе. Аналізи показали, що в її організмі пішли незворотні зміни. Мати з батьком привезли її до Валентини прямо з підпільної клініки, знявши з операційного столу під час прямого ефіру, який вона вела, повністю забувши про те, що вдома горе-матір чекають двоє малюків-погодків.

Палатою з блогерами-екстрасенсами, ворожками і відунами Валентина гребувала, вона брала їх знехотя і за великі гроші їх родичів, які все ще плекали надію знайти колишніх сестер, дочок, матерів і навіть бабусь. Перш за все ці люди були брехунами, пройдисвітами, які обманювали на кожному кроці, шахраями, ошуканками і справжніми злочинцями. Ніякої магічної сили у пацієнток цієї палати не було, так само, як і совісті. Зате терапія Кримінальним кодексом і спілкуванням із запрошеними представниками закону давала воістину чудодійні, можна сказати магічні результати.

Ще була палата з жертвами реаліті-шоу. Одній із жертв здавалося, що її життя транслюється двадцять чотири години на добу, вона красиво сиділа на лікарняному ліжку, переодягалася, загорнувшись в простирадло і відмовлялася ходити в туалет, соромлячись стати надбанням громадськості. Крім ліків, їй кожен день призначалася клізма. Місяць тому її чоловік не витримав трансляції особистого життя, яке стало суспільним не через його волю, починаючи від кольору його трусів і закінчуючи зйомкою його сплячого на дивані. Після розлучення захоплення соціальними мережами стало прогресуючим божевіллям. Батьки стали бити тривогу, коли помітили, що вона веде прямі ефіри і розмовляє з аудиторією навіть без телефону, переконуючи їх, що її і так безперервно знімає прихована камера. А кожне слово, яке вона вимовляє,

автоматично потрапляє в інтернет.

В інших лежали менш колоритні персонажі: інфлюенсери, лідери думок, експерти та інші блогери без освіти, у яких щось пішло не так. Наприклад, симпатичний хлопець з борідкою збожеволів, коли один з хейтерів вивалив в інтренет страшну правду про те, що блогер-мільйонник знімає кут в одному з найбільш небезпечних районів міста, а всі атрибути розкоші взяті напрокат. А цю пухленьку дівчину на заспокійливих і в прострації хтось їх хейтерів сфотографував в натуральну величину. Без фільтрів виявилося, що натуральна величина рівно на сорок кілограмів натуральніша. А це під ручку коридором гуляють блогер і його особистий хейтер, які, як виявилося в клініці, жити один без одного не можуть.

Валентина Валеріївна зробила обхід і повернулася до себе в кабінет. Підписавши всі папери, вона викликала помічницю.

— Аліна, що у нас по фоловерам? Накрутка йде?

— Вже майже десять мільйонів, Валентина Валеріївна! Я дала завдання нашій команді розкручувати другий аккаунт на випадок блокування.

— Добре, що це наша атака ботів заблокувала аккаунт цієї буйної, додатковий хайп.

— І плюс десять тисяч її передплатників.

— Курси продаються?

— Так, Валентина Валеріївна! Новий онлайн ретрит "життя без соціальних мереж" - хіт сезону.

— Відмінно. І останнє. Прослідкуй, щоб моя нова публікація висіла в рекомендаціях, як мінімум тиждень.

Сім'я

Леонід дивився на велике місто через панорамне вікно свого кабінету. Різнокольорові вогні, немов світлячки в полі, розсипалися вниз з приходом темряви. Десять кипіло життя: в метро спускалися чоловіки, що поспішали додому до улюблених дружин і дітей, жінки, поспішаючи, забирали дітей зі шкіл і гуртків, щоб встигнути приготувати вечерю всій родині, студенти виходили з вузів, радіючи закінченню останньої пари, і тільки Леонід був поза цим галасливим бурхливим потоком під назвою Життя.

Вдома його чекала Софія, третя дружина, яку він не любив, як і перших двох. Вона була мовчазна і дурна, немов акваріумна рибка, але Леоніду навіть подобалося, що Софі, як вона просила себе називати, не лізла до нього з розмовами.

Тонка і дзвінка, вона цілими днями сиділа в телефоні і викладала свої фото в купальнику в соціальні мережі, підписуючи глибокодумними цитатами вчених про яких ніколи не чула, старанно копіюючи їх з ресурсу "цитати великих людей". Соні Свинюк було дев'ятнадцять років, коли Леонід одружився з нею. Вона заочно вступила до вузу, назву якого не могла вимовити і якби не гроші її батька, олігарха-втікача з сусідньої країни, Леонід би подумав, що це чергова ескортниця проїздом з Дубая, яку він зняв у нічному клубі.

Але так містично збіглося, що саме зараз Льоні необхідно було розвивати бізнес, а

крім як знайомитися з панянками з пристойних сімей, як він їх величав, він більше нічого не вмів.

Друга дружина, Каріне, спекотна і гаряча, як південна ніч, кавказька принцеса, рознесла бізнес і життя Леоніда в тріски, побачивши по камері спостереження, як сонце її життя займається сексом відразу з двома жінками не важкої поведінки на покривалі, яке сто років тому вручну ткала її прапрабабуся. Розбивши весь кришталь і кераміку від Версаче, Каріне викликала двох з п'яти рідних братів, допомогти перевезти речі з дому чоловіка, колишнього і вже хворого.

Після візиту братів другої дружини, Леонід півроку лікував свій здоровий двадцятишестирічний організм в лікарні і

беззаперечно підписав документи на розлучення і поділ майна на користь постраждалої сторони.

Саме тоді він згадував Галину, свою першу дружину з хорошої сім'ї. У маленькому провінційному містечку вона була зіркою, а її тато, за випадковим збігом, був мером і господарем міста. Коли перед батьком з'явилася Галина і безглуздий хлопець в коротких, підстрелених брюках і зі стертою підошвою на туфлях, мудрий батько пригладив вуса і похитав головою. Вже через півроку Леонід катався на кращій іномарці, німецькій, кольору перлини, жив з Галиною у власному заміському будинку і керував невеликим заводиком з виробництва побутової хімії, який, як і будинок, був записаний на дружину. Леонід став новим господарем міста. Тверезим за кермом його вже ніхто і не пам'ятав. Навіть випадково збиту собаку і бабусю великодушний тесть пробачив у Новий Рік. Єдине, тато Галини, а вже й Льонечки, не пробачив зятю-невдачі — це відсутність онуків і погану пам'ять.

Амнезія вразила Леоніда відразу після заводика і п'янок в лазнях зі повіями, яких Льоня замовляв своїм друзям по інтернету. Він вже не виправдовувався перед Галиною та її татом і нахабно стверджував, що домігся всього сам. Люди в невеликому, на п'ятсот тисяч, містечку почали посміюватися над Іваничем, мовляв як так, хрещений батько міста, бандит, чесний і справедливий чоловік, який тут виріс і постарів і таку гниду пригріти. Іванич викликав Льоню і по-батьківськи попередив: мовляв, будеш якати, пащу порву.

Льоня затих на кілька тижнів, але після поставки відмінного кокаїну, знову взявся розповідати про те, що він всього домігся сам, а Галка, так, лайно на палиці, підібрав з жалості.

Дивом встигнувши втекти від гніву колишнього тестя, Льоня летів у велике місто, аж п'яти виблискували. Папа Галини хотів зняти з нього шкуру живцем, але жаліслива Галочка упросила батька не стратити — помилувати, мовляв нехай живе у Великому Місті, а сюди не пхається.

Саме після цього Леонід розповів другій дружині, Каріне, що втратив свої статки через першу дружину-ідіотку і її татуса, божевільного пенсіонера. Каріне, красива і чуттєва, переводила йому гроші зі своїх рахунків на

розвиток бізнесу, вірила і танула, коли він називав її — луна мого серця.

— Леонід Гнатович, до вас дружина, — секретарка Аллочка нахабно вильнула стегнами, поправивши спідницю, яку Льюня задирав пару раз в тиждень від неробства.

Соня пливла в офісному просторі на ногах-ходулях, подовживши їх каблуками. Присівши на стілець вона зробила загадкове обличчя від якого Леоніда занудило. Його вивертало від її довгих рук, які батогами звисали вздовж кістлявого і неспортивного тіла, від трьох вибілених волосин, які вона випрямляла в салоні щоранку за сто доларів, від дурниці і досконалої темряви в порожній голові, яка безцільно гойдалася на вершині майже двометрового тіла.

— Я зайнятий, навіщо ти приїхала без попередження, — Леонід пошкодував про різкість тону, який ледь приховував.

— Коханий. Здоров. У мене для тебе подарунок, дивись, тест. Я-вагітна. Мій татко в захваті. Ми вже святкуємо. Ти радий? Уявляю, як зрадіють твої батьки.

— Звичайно, зрадіють, — подумав Леонід, вони мене ненавидять всією душею, уявляю, як вони будуть ненавидіти онука.

— Дорога, я такий щасливий. Як же я тебе обожаю. Ти у мене справжня матуся.

— Так. Я буду народжувати вдома. У ванну. Зараз так модно. А ти переріжеш пуповину.

Леонід посміхнувся і зайшов в туалет у своєму кабінеті. Він спустив воду, щоб звуку блювоти не було чути. Прополоскавши рот, він включив телефон і зайшов в гуглі на свій улюблений сайт "пові Велико́го Міста, викликати в офіс".

Список

Вона проживала останні хвилини свого нікчемного, нікому не потрібного, марного життя. Отрута діяла дуже повільно, як і було задумано. У Його особливому списку вона була останньою.

Велика Вітчизняна Українська війна була закінчена. Перемогу святкувала не тільки Україна, її святкував разом з гордою і не покірною країною весь світ. Перемогти рашизм (до речі, це нове слово, залите кров'ю, завалене тілами, оглушене криками жахів і благаннями про пощаду, назавжди замінило слово фашизм з далекого двадцятого століття. Тепер символом геноциду і тортур стали рашисти, а їх божевільним ватажком, що канув у небуття і вічну ганьбу, путіним), так от, перемогти рашизм означало для українців не просто зупинити ракову пухлину, яка повзла на них, обплітаючи все навколо своїми метастазами, для України це означало зупинити винищення і масові вбивства українського народу. Під час самої божевільної війни двадцять першого століття загинуло стільки людей, що часом закордонним гостям і партнерам здавалося, що вони йдуть по землі, яка ще не ввібрала всю кров невинно вбитих.

Списків було кілька. Його братові і товаришу по зброї дістався список "Буча". Він заздрив своєму товаришу. Він сам хотів цей список. Він так цього чекав. Але керівництво вирішило інакше. Занадто свіжа рана у Нього в душі, щоб дати йому саме цей список. Всі навколо знали, що сталося з Його дружиною і сином там, в ті дні, в кривавій, сирій, свіжій від людських тіл і не заритих могил, Бучі. Йому не можна було

давати цей список, тому що жертв замість виконавців буде більше, набагато більше. Він розумів, що Його намагалися відвернути, вберегти, дати інші завдання, адже роботи після війни було багато, дуже багато.

Але Він знав, що життя більше не буде, ніколи ніякого життя більше не буде навіть після війни. Не буде дружини, яка зранку варила Йому каву, пекла млинці і бурчала з приводу шкарпеток, кинутих повз кошик для брудної білизни, не буде суботніх прогулянок в торговий центр з сином, Його спадкоємцем, Його кровинкою, з сином, якого вони так довго чекали, бо не могли завагітніти, не буде тещі, яка, як тоді Йому здавалося, Його недолюблює. Який же Він був дурень, теща любила Його, як рідного, і перша кинулася з ножем на рашиста, який вибив двері в Його будинку. У їхньому будинку. В їх прекрасному, найкращому, дорогому, рідному домі, де завжди витав аромат пирогів і вишневого варення. Тому що Він любив вишневе. Всі інші — малинове. А Він-вишневе, тому в будинку завжди було тільки таке варення. Тіло тещі Він упізнав відразу, воно так і залишилося лежати біля дверей. Коли вони з командиром зайшли в спальню Він думав, що те пекло про яке пишуть, його не існує. А воно було. Пекло. В Його спальні. Де Він разом з дружиною вибирав, купував і клеїв шпалери, голубенькі, бо — хлопчик. Тільки Його дитини лежало на підлозі серед калюж сперми і крові, нижня частина тільця була розворочена, практично вивернута на виворіт.

— Саня, Саня, тримай його!!!! Сука!!!

Командир закричав своїм, щоб Його тримали, сам командир не міг Його втримати. Він розігнався і вдарився головою об стіну, вив і хрипів, кричав, тільки сина хтось виніс з кімнати, двоє товаришів скрутили Йому руки, волонтери вкололи кінську дозу заспокійливого.

Хтось через стіну кричав:

— Навіщо ви Його пустили?! Не могли Його дитину самі винести?!

— Він до останнього сподівався, що всі живі, що сховалися....

А він сидів, притулившись спиною до стіни, і гладив іграшку, сірого м'якого слоника, якого купив і подарував синові на останній Новий Рік. Він дійсно став останнім, не тільки для Його сім'ї, для Нього тепер не існувало ні часу, ні життя, ні місця в цьому житті. Він нічого не чув і нікого не бачив. Він помер, став чорним всередині, Він не відчував ні болю від наскрізного поранення, ні численних травм і ударів, всередині Нього був попіл. Труп дружини Йому показали вже в морзі. Він упізнав її по татуюванню метелика на руці.

Знайти її, останню зі списку не становило труднощів. Вона постійно ховалася в розвинених арабських країнах, переїжджаючи в силу своєї професії від замовника до замовника. Їй вдалося змінити документи, зробити нову зачіску поміняти колір волосся і навіть змінити форму обличчя. Робота блогерки-інстаграмщиці перетворилася в простий і нехитрий ескорт з робочими чатами і публікацією нових замовлень. Єдина соцмережа і месенджер, через який вона спілкувалася зі своїми колишніми колегами по давно забутому Instagram, не радували. Колишні блогерки-методички, які були особливими прихильницями рашистського режиму, стали пропадати без вісті.

Спочатку на зв'язок не вийшла одна, через тиждень ще дві замовкли без видимих причин. У телеграм-каналах пізніше повідомили, що тіло однієї було знайдено в її квартирі у ванній.

Сьогодні у неї було особливе, неприємне передчуття. Один з клієнтів в останній момент скасував зустріч, а їй так потрібні були ці гроші. Вона йшла пішки по нестерпній спеці через все місто, в автобусі таким як вона, в мусульманських країнах тепер їздити заборонялося. Відкривши двері халупи, за яку вона заборгувала господареві, колишня блогерка неприємно смикнулася, як від ознобу, у неї було таке відчуття, що в приміщенні хтось є.

Він сидів і слухав командира. І розумів, як Його товариш, Його друг постарів за цю прокляту війну. У Його командира рашисти розстріляли батька і матір і виклали відео в ток-ток під оглушаючий гогіт і улюлюкання. Командир, побачивши це відео, за одну ніч став сивим. У нього було своє особисте пекло і свої рахунки зі смертю. І цей командир сидів і говорив Йому важливі речі, які і повернули Його до життя: що Йому треба жити не всупереч, а заради помсти, що кожен, хто причетний, повинен поплатитися, що війна, насправді ще не закінчена. І це повернуло Його до життя. Він зрозумів, що поки живі ті, хто вбивав, катував, гвалтував і заохочував це, Йому ще є чим зайнятися в Його житті зі смаком попелу.

Вона відкрила очі і спробувала застогнати від болю, в роті був кляп, який був надійно зафіксований широким і щільним скотчем. Її голова і тіло були примотані до ліжка, немов вона була коконом ще не народженого метелика, без права на зайвий рух. Руки і ноги боліли від скотча, який фіксував її з такою силою, що від кінцівок вже відхлинула кров і почали синіти пальці. Звук, який розірвав тишу, змусив її обмочитися від страху. Це був її власний голос, який звучав у неї в голові в навушниках, втиснутих у вуха до крові, і зафіксованих тим магічним інструментом, що і все її тіло.

Вона пам'ятала ці ефіри, пам'ятала кожен з них дослівно. Після закінчення війни вона розуміла, що рано чи пізно розплата прийде, її знайдуть, як знаходять всіх інших, по всьому світу, всіх хто замазаний українською кров'ю. Сльози жалості до самої себе котилися по негарному, старому обличчю, але ж їй всього двадцять п'ять. А у вухах стояв її власний, істеричний голос, який здавався їй зараз самим мерзенним звуком на всьому білому світі: "ви – чортові хохли, та кому ви потрібні, і слава Б-гу, що вас вбивають, та кому ваші баби-свині потрібні, хто їх гвалтувати захоче, вони мерзенні потвори, заражені всілякими хворобами, наші російські солдати погребують на них лягати, самі мабуть на наших хлопців скачуть. Ой, ой, ой, дівчаток ваших гвалтують, так шістнадцятирічки вже, баби здорові, вже і гвалтувати можна, як же я вас ненавиджу, чортові хохли".....